

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

VI. zvezek.

Zgodovina svetega obhajila.

Sveta mati cerkev sicer serčno želi, da bi njeni otroci pogostoma, da še celo vsaki dan prejemale sveto rešno telo, ta angeljski kruh za večno življenje; vendar pa vemo, da so svetniki v raznih časih priporočali razna vodila o prejemanju svetega obhajila in se tudi sami po njih ravnali. Poglejmo, kako bi se dalo iz navade in nauk svetnikov raznih časov izpeljati vodilo za naše lastno ravnanje. Spoznali bomo, da so se duhovniki, ko so določevali, kako pogostoma naj hodijo njih verniki k svetemu obhajilu, ravnali ne le samo po svetosti kristijanov, temuč da so se ozirali tudi na nevarnosti in skušnjave, katerim so bili izpostavljeni kristijani tistega časa.

To nam bo pokazal pogled v zgodovino svetega obhajila od prvih časov kerščanstva do našega stoletja.

Iz prvih časov kerščanstva je v ta namen najtežje dobiti dokazov, ker takih stvari sploh niso zapisavali. Ke bi bilo mogoče, iz dolgega spanja zopet v življenje zbuditi mrtve ostanke kakega marternika, ki jih iznašajo iz katakomb, skrivnih podzemeljskih prostorov, marisikedo bi ga prašal, naj mu pove, kako so živeli tisti, ki so ž njim kervaveli in vmerli za Jezusa, v čem so bile njih pobožnosti, na kakšen način so opravljali svoje

molitve in ali so sploh imeli kakšen poseben način molitve? Ali so opravili vsako jutro svoje pobožno premišljevanje? Ali so šli vsaki teden k spovedi? Do klej so nam bili podobni ali nepodobni v svojih skušnjah in skušnjavah, v svojih čutilih in mnenjih?

Žalibog, da se je v teku časa, posebno ob času preganjanja, zgubila tudi marsikaka listina, ki bi nam mogla kaj povedati o življenju prvih kristijanov. Videti je, da je tudi temu vzrok posebna previdnost božja, kaker da bi hotel Bog naše oči od mertvih izročil obrniti na žive veljave. Zakaj dosti je še preostalo spominikov iz tistih časov, ki nam kažejo, da so bili prvi kristijani katoličani, ni jih pa dosti prišlo do nas takih, da bi mogli mi nanje postavljati vse svoje versko življenje. Premalo so nam sveti očetje zapisanega zapustili, da bi mogli popolnoma izvedeti, kakšne so bile verske vaje prvih kristijanov.

Ena stvar pa nam je popolnoma jasna v njihovem življenju. S tem, da so zelo častili zakrament presvetega Rešnega Telesa, nam je razodeto vse njih notranje. Sporočila prvih časov kažejo, da so hodili vsaki dan k sveti maši in k svetemu obhajilu. Dolge verste let so pretekle, preden je jela pešati ta prvotna gorečnost in je zgubilo veljavo ginljivo popisovanje perve cerkve v „djanji aposteljnov“, namreč da je bilo glavno znamenje prvih kristijanov: stanovitnost v molitvi in lomljenju kruha (svetem obhajilu). Edino, kar se da iz katakomb za gotovo razvideti, je to, da je vsa pobožnost starih merila na ta zakrament in se v njem strinjala. Milje in milje na daljavo se vijejo v Rimu pod zemljo skopana pota, skrivni prostori, ki so jih le zato sè silnim trudom iz mehkega kamena izdoblili, da bi se mogla notri skrivaj opravljati sveta maša. Te katakombe dokazujejo, da je kerščanska ljubezen stavila ves svoj obstanek v nekervavo daritev. Če nad zemljo niso mogli imeti svoje vsakdanje maše, so se skrili pod zemljo, da so bili tam pri nji. Sè vsakdanjo mašo je bilo združeno tudi vsakdanje sveto obhajilo. To nam priča dosti starih listin, ki dokazujejo, da so vsi, ki so bili pri sveti maši, šli tudi k svetemu obhajilu. Vodilo v apostoljskih določilih prisoja celo cerkvene kazni vsem tistim, ki ne bi šli pri sv. maši, pri kateri so bili, tudi k svetemu obhajilu. Ravno to veleva tudi antijohijski cerkveni zbor pod papežem Julijem. Neketeri so menili, da vse te določbe veljajo le za posvečene služabnike cerkvene, pa temu nasprotuje stara navada,

Ki se je ohranila celo do časov svetega Hijeronima, da so se namreč še takrat vsi pričujoči pri sveti maši tudi obhajali.

Nič pa ni, kar bi pogostno sveto obhajilo mej prvimi kristijani tako jasno dokazovalo, kaker to, da so takrat tako radi izročevali presveti zakrament neduhovnim in tudi ženskam. Naš Gospod se je v tistih nevarnih časih brez prideržka pokladal v roke svojim vernim. Komaj si moremo misliti, kakšen strah in groza je obšla kristijane v trenutku, ko so zvedeli, da se je že začelo preganjanje. Pač je vtegnilo vpasti marisikako serce, ko je prišel vkaz, da se imajo ne samo obtoženi kristijani obsoditi, temuč da naj se verniki sploh zasledujejo in iščejo. Ni bila varna nobena starost, noben spol. Tu so zgrabili kerščanskega moža izmej starašinstva, tam zopet častitljivo gospo ali mlado devico iz gosposke rimske hiše in jih prignali pred nevsmiljeno sodišče, kjer so jih slekli, bičali, martrali, vbili. Edina tolažba v sredi vseh teh strahotnosti, edina svetloba v sredi razjarjenega nejeverstva je bil kristijanom presveti zakrament. Tisti hip, ko se je začelo preganjanje, je bila prva skerb in prvo djanje škofovo to, da je nevtegoma razdelil sveto Rešno Telo mej verne kristijane, naj si ga vzamejo seboj v svoja stanovanja, v svoja skrivališča, in kederkoli bo sila in potreba, naj se sami obhajajo sè svojimi rokami. Tako so možki in ženske domov nosili Telo Jezusovo. Keder se je torej to zgodilo, je bilo znamenje, da je sveta cerkev v stanju preganjanja in takrat ni naš Gospod svoji radodarnosti nobenih mejá postavljaj. Pri opravljanju svete maše, pri delitvi svetega obhajila je vse spominjalo, da je velika sila, da se mudi. Z največo nevarnostjo za svoje življenje, s pogumom, pa tudi sè zvijačo so prihajali mašniki v ječe, da bi tam opravili sveto daritev za vboge terpeče vjetnike. Sveti Lucijan, mašnik v Antijohiji, kesneje martran v Nikomediji, se je v ječi vlegel na tla, ker ni bilo altarja in je na svojih persih opravil daritev svete maše, da bi mogel jetnikom podeliti sveto obhajilo. Sveti zakrament so izročevali slehernemu, da bi ga nesel tistim, ki niso mogli priti k sveti maši. Mlad strežnik pri božji službi, Tarcizij, je nesel ravno sveto hostijo, ko so ga ajdje prijeli in vbili. Vbogi Serapijon, ki je ob času preganjanja iz strahu pred terpljenjem odpadel od svete vere, na smert zbolil. Kesal se je svojega greha, ali mašniku ni bilo mogoče, da bi mu prinesel sveto popotnico. Izroči jo otroku in ta jo prinese vmirajočemu Serapijonu,

Pa ne samo ob časih preganjanja je bila cerkev tako radodarna in sveto obhajilo tako pogostno. Po navadi tistega časa je dijakon po škofovi maši nesel sveti zakrament tistim, ki niso mogli priti k sveti maši. In ker je obilno kristijanov stanovalo pri ajdih ali poganih, zato je bilo tudi dostikrat presveto Telo Gospodovo skrito pod pogansko streho, brez goreče lampice, obdano od iztesanih kipov in naslikanih podob v sredi gnjusobe poganske hiše. To vemo od Tertulijana, ki prav posebno povdarja, zakaj da naj kerščanska žena ne jemlje nejevernika za moža, ki bi lahko spoznal, da je kristijana. Tudi ženske same so si dajale sveto obhajilo, vender pa so za to imele poseben pertič, moški pa so sveto hostijo prejemali z golimi rokami.

O ti prelepa prva cerkev! Zdaj še le začenjam prav spoznavati junaštvo tvojih otrok, ko vidim njih češčenje presvetega Rešnega Telesa. Materino nežnost in prečudno serčnost svete Perpetuve umemo še le, ko vemo, da jo je sveto obhajilo obiskavalo v sanjah, kjer je videla najlepše podobe in se zamikovala v sveto skrivnost. Pešalo je rimsko cesarstvo vsled mehkužnosti in prenapete olike, in se bližalo razpadu, mej tem pa se je čverstilo in vspevalo v njem preprosto kerščanstvo. To je spričana resnica, ki se ne da vtajiti. Škof in sveto Rešno Telo, to dvoje vidimo vedno v prvi versti. Kaker ovce slušajo pastirja, tako se v tem času tudi kristijani vedno zatekajo k dušnemu pastirju, ki jim deli kruh življenja; on jim je splošni vodnik, on vravnava njih ženitve, pri njegovi maši prejmo vsi pričujoči verni sveto obhajilo. V sredi groznih skerbi in kervavih skušenj jim je v sercu venderle nekako posebno veselje, ki prihaja od svetega obhajila. Mej redkimi ostanki iz tistih časov, ki so se še ohranili do današnjih dni, so videti stekleni kelihí z utisnjeno podobo dobrega pastirja. V teh kelihih se je darovala kri neomadežanega Jagnjeta božjega, presvetega Rešna kri. Lira veselja in sidro upanja se nahajata vdzelana v perstane in pričata o njihovi notranji sreči v sredi strašnih skušenj ob času preganjanja. Žalostno misel o smerti jim preganja upanje veselega vstajenja, ker terdno so prepričani, da jim je sveto obhajilo, ki ga tolikrat prejmo, nevmerjoča setev, zastava in poroštvo večnega življenja.

(Prihodnjič dalje.)

Življenje sv. Paškálja Bajlona.

(P. F. H.)

II. poglavje.

O goreči molitvi in preišljevanji sv. Paškálja.

Očak Jakob je videl v spanju čudno prikazen, lestvico, ki je segala sè zemlje do nebes. Po njej so hodili gori in dolu božji angelji; ta skrivnostna vez, ki veže zemljo z nebom, je molitvev. To je dobro vedel tudi sv. Paškalj; zato je molil z besedo in dejanjem. Kedor hoče doseči kerščansko popo!nost, mora združevati molitev se zatajevanjem, in z molitvijo zatajevanje, ker je eno brez drugega prazno in brez moči. O zatajevanji sv. Paškálja bomo govorili na drugem mestu.

Vedni goreči molitvi je bil Paškalj noč in dan vdan od otročjih let. Pogostokrat je bil v molitev in notranje preišljevanje tako zatopljen, da ni poznal oseb, ki so ž njim govorile, ali je vsaj na njih govorjenje napačno odgovarjal.

Še kot pastir je pri svojih čredah vedno tako goreče in sè zbranim duhom molil, da je včasih mogel komaj eno češčenosimarijo zmoliti, da bi se ne bil zameknil. Njegovi tovariši so pravili, da so našli Paškálja večkrat zjutraj klečečega z obrazom proti cerkvi Matere božje obrnjenim v zamaknjenji, kar smo vže v začetku njegovega življenja omenili.

Ko je stopil v red, se je deržal pri svojih molitvah navadno tega reda. Vsaki dan brez izjeme je hodil sè svojimi brati v cerkev k popolnočnim cerkvenim molitvam. Potem je ostal pred Najsvetejšim v molitev in preišljevanje zatopljen do jutra. Potem je obiskal vse altarje, ki so bili v cerkvi, in opravil pred njimi svoje molitve, odperl cerkev in zbudil svoje brate k jutranjim molitvam. Pozneje je stregel mašnikom, pobožno kaker angelj, pri daritvi sv. maše, ali pa je bil pobožno pri vseh sv. mašah, če ga pokorščina ni klicala h drugemu delu. Tudi je bil pri vseh drugih cerkvenih opravilih čez dan, če mu je le čas dopustil. Mej dnem je pri svojem delu opravljal kratke molitvice in pošiljal zdihljaje k Bogu, nebeški kraljici in drugim svetnikom, ali pa je preišljeval sv. skrivnosti, posebno zvečer, preden je šel k

počitku. Pogostokrat pa je čakal v svetem premišljevanji brez spanca polnočnih molitev. Ča mu je popoldne ostalo kaj prostega časa, ga je porabil v to, da je prebiral pobožne bukve, spisoval svoje duhovne vaje in druge pobožne spise, kaker smo vže omenili.

Tudi pri jedi je bil vedno zbran v molitvi. Če je prišlo sadje na mizo, je imel navado vzeti vselej neravno število, n. pr. tri — na čast presv. Trojici, pet — na čast peterim Jezusovim ranam, sedem — na čast sedem darovom sv. Duha. K tej pobožni navadi je spodbujal tudi redovne novince.

Pogostokrat se je Paškalg v molitvi zameknil. Večkrat so ga videli po štiri do pet ur nepremekljivo klečečega sè klenjenimi ali pa razprostertimi rokami. V tem stanu je bil podoben kamnitnemu kipu. Včasih se je v zamaknjenji tudi vzdignil od tal ter plaval po zraku. Molil je povsod, in njegovo serce je bilo vedno v Bogu zatopljeno. Prigodilo se je, da se je na vertu s pletarico zelenjave v roci ali v jedilnici s pletarico kruha v rokah zameknil ter stal kaker okamel. Enkrat mu samostanski predstojnik veli, naj piše v neki samostanski zadevi list provincijalju. Z listom papirja v roci gre mimo podobe križanega. Pri pogledu na podobo se zamakne in obstoji, deržeč papir v roki. Zato se je tudi ogibal družčine družih, in iskal, koliker je mogel, samotne kraje. Tu je premišljeval najraje bitko terpljenje in smert našega Gospoda Jezusa Kristusa mej solzami in zdihovanjem svojega serca, ki je bitko čutilo Jezusovo terpljenje. Nemogoče se mu je zdelo, da bi mogel človek pri pogledu na Jezusove rane od sočutja le očenaš in češčenomarijo ustno odmoliti.

Imel je navado reči, da je molitev luč serca, ki pri Bogu vse premore. Zato jê sè vso gorečnostjo opominjal svoje sobrate k stanovitni molitvi. Posebno je priporočal gorečo in stanovitno molitev mašnikom in pridigarjem. Rekel jim je, da jim bo dala sveta molitev več moči in kreposti k spreobrnjenju grešnikov ko še tako globoka učenost.

Koliko moč je imela molitev našega božjega služabnika pri Bogu, nam spričujejo razni čudni dogodki, iz mej katerih hočemo neketere navesti.

Bilo je v Vilji Regali. Necega dne prinese neki meščan Janez Fernandes po imenu, na enkrat dva hleba krnha v samostan. Paškalg ga vpraša, od kod to, da je postal tako radodaren in kar naenkrat prinesel dva hleba kruha. Mož odgovori: Imam

le še malo žita. Terda bo, da bom sebe in svoje domače pošteno preživel. Tudi nimam denarja, da bi si žita kupil; do novine je pa še daleč. Ne vem sedaj družega pripomočka, ko da sem miloščino podvojil. Upam namreč, da potem tudi Bog blagoslovi moje žito in bo zadostovalo do novine. Božji služabnik pohvali njegovo terdno zaupanje na Boga, gre gledat njegovo žito in ga blagoslovi. Potem mu reče Paškalgj: „Janez, le terdno zaupaj na Boga; ne bo ti zmanjkalo žita do žetve.“ Tako se je tudi res zgodilo, kar je Fernandes pripisoval čudežu, ki se je zgodil na priprošnje sv. Paškalgja.

Ravno v tem mestu se je zgodil tudi ta-le čudež.

V mestu je živela žena Izabela Palares, ki je imela dveletnega sinčka. Po njeni neprevidnosti pade sinček necega dne po stopnjicah ter si razbije črepinjo. Zdravniki so rekli, da je rana zelo nevarna in bo otrok vmerl.

Iz ljubezni do otroka in pa iz strahu, da je ne bi mož zavoljo tega tepel, hiti mati k sv. Paškalgju in ga penižno prosi, naj vsaj za eno leto sprosi otroku zdravje, da njen mož ne bo hudo ravnal z njo. Božji služabnik vsliši njeno prošnje, in sprosi otroku pri tej priči zdravje. Čez eno leto pa je otrok vmerl, kaker je želela mati.

V ravno tem mestu je imela neka žena, Angelja po imenu, hude bolečine v persih. Zdravniki so jej rekli, da za njo ni več zdravila. Polna zaupanja se zateče k sv. Paškalgju in ga prosi, naj moli za njo, da bi jej Bog dal zopet ljubo zdravje. Božji služabnik moli za njo in jej v kratkem sprosi popolno zdravje.

Tacih in enacih dogodkov, nam mnogo omenjajo pisavci njegovega življenja.

12. poglavje.

O neketerih posebnih pobožnostih sv. Paškalgja.

Že je bilo večkrat omenjeno da je imel sv. Paškalgj posebno pobožnost, da serafinsko ljubezen in češčenje do najsvetejšega zakramenta sv. Rešnjega telesa vže od otročjih let. Ko je bil še pastir, je govoril o tej skrivnosti ves navdušen. Če je le mogel, je bil vsaki dan prav pobožno pri sv. maši. — Necega dne je bil pri svoji čredi na pašniku. V bližnji frančiškanski cerkvi v Monfortu sliši zvon vabiti k božji službi. Ker ni mogel svoje črede zapustiti, poklekne pod milim nebom, da bi bil vsaj v duhu

pri božji službi. Pa glej čudo. Nebo se odpre in v rokah angeljev zagleda moštranco z Najsvetejšim, da ga moli in počasti.

Kot redovniku mu je bilo največe veselje in največa tolažba, če je mogel noč in dan klečati pred tabernakelnom in moliti Najsvetejšega. Če mu pa opravila niso dopuščala biti v cerkvi, je tudi mej delom se živo vero obračal svoje oči proti kraju, kjer je bilo hranjeno Najsvetejše. Če tudi je to najsvetejšo skrivnost vedno častil z največo spoštljivostjo, je to storil še s tem večo pobožnostjo veliki teden. Po pet do šest ur je neprenehoma klečal pred božjim grobom ter molil in premišljeval. Tako je delal tudi na praznik sv. Rešnjega telesa. Ta praznik je bil navadno ves dan zamaknjen in popolnoma zatopljen v morje neskončne ljubezni in vsmiljenja božjega.

K sv. obhajilu se je pripravljaj sv. Paškaj posebno marljivo in skerbno. Njegovo pripravljenje se je raztezalo od enega obhajila do družega. Da bi ohranil svoje serce vedno čisto in nedolžno, je očistil vsaki dan, če je le mogel, svojo vest v zakramentu sv. pokore. Nekateri so mu to očitali, češ, da mu prepogosta spoved vzbujala le dvojbe. Paškaj pa je odgovoril, da ne pomisli oni, ki tako govori, kolike milosti zadobi, kedor s čistim in gorečim srcem pristopi k mizi Gospodovi, in koliko milosti zgubi tisti, ki prejema sv. obhajilo ne dovolj pripravljen. Paškaj si je sicer prizadeval, da bi na unanje skrival gorečnost svojega serca pri sv. obhajilu, pa ni imel dovolj moči to tudi v djanji storiti za voljo obilnosti milosti, ki jih je vsakikrat od Boga prejel pri sv. obhajilu.

Kako vseč je bila Bogu ta velika pobožnost našega svetnica do naj sv. zakramenta sv. Rešnjega telesa, nam spričujejo mnogi čudeži, ki so se zgodili po njegovi smerti.

Kake dve milji hoda od mesta Viljaregale je vas Almokara. V tej vasi je živela žena Aljfonza Gvardijola, ki je imela na kolenu hude rane, da se sama ni mogla premkniti. Iskala je pomoči pri raznih zdravnikih, ki pa so jej rekli, da so rane neozdravljive in jej nobeden pripomoček ne bo pomagal. Zdaj se sklene peljati v Viljaregalo h grobu našega svetnika. Ko jo tja pripeljejo, ji preskerbe priložnost, da se je mogla doteknuti trupla sv. Paškajja. Sè živo vero in veliko pobožnostjo se dotakne svetega trupla in moli tako: „Sv. Paškaj! po pobožnosti, ki si jo imel v svojem življenju do naj sv. zakramenta sv. Rešnjega telesa, te prosim, izprosi mi od Boga ozdravljenje od

te moje boleznj.“ Komaj je odmolila to kratko molitvico, vže se je čutila popolnoma zdravo, vesela je vstala in šla lahko sama domov.

Še veliko bolj čuden je dogodek, ki se je zgodil drugi dan po njegovi smerti. Ležal je božji služabnik v cerkvi na mertvaškem odru. Lahko si mislimo, da je bila cerkev napolnjena pobožnih ljudi, pa tudi radovednih gledavcev. Njegovi bratje so opravljali zanj mertvaške molitve. Ko je mašnik pri oltarju povzdignil sv. hostijo, odpre merlič v pričo nebrojne množice na mertvaškem odru svoje oči in moli najsvetejši zakrament; ravno tako je storil, ko je povzdignil mašnik kelih s presveto kervjo. Ta čudež je eden najznamenitnejših, ki ga je poterdila cerkev, da je bil mej zveličane prištet. Omenja se tudi v cerkvenih molitvah, ki se molijo na dan ujegovega godu, tako le :

On nebeški kruh je častil preserčno

Vse življenja dni; glej oči še mertev

Kaker živ odpre, in skrivnost presveto

Moli pobožno.

Božji služabnik tudi po svoji smerti ni mogel terpeti, če se naj sv. zakramentu v cerkvi ni skazovala dolžna čast.

Neki cerkovnik tistega samostana v mestu Viljaregali je imel še nekaj opraviti v cerkvi, preden je šel spat. Šel je večkrat semtertje mimo najsv. zakramenta, ne da bi bil pokleknil in dolžno spoštovanje mu skazal.... V kazen za to nespoštljivost je sv. Paškali v grobu tako zaropotal, da se je cerkovnik od straha kar na tla zgrudil in ni mogel sam iti v izbo. Zapomnil pa si je tudi za vselej, kako se je vesti v cerkvi.

Ravno tako pobožnost in spoštovanje je imel ta božji služabnik tudi do sv. križa od svoje mladosti, od kar je v neki pridigi slišal govoriti o imenitnosti in moči sv. križa. To veličastno znamenje našega odrešenja je nosil vedno pri sebi; častil ga noč in dan in se ni mogel nasititi tega češčenja. Terdno in neomahljivo je bilo njegovo zaupanje na moč sv. križa. S tem najsvetejšim znamenjem je tudi mnogo bolnikov ozdravil. — On sam je imel na roki hudo rano, ki mu je delala velike bolečine. Pa ni hotel rabiti natornih pripomočkov, ampak je vzel poln žive vere in terdnega zaupanja sv. križ, blagoslovil ž njim rano in izgovoril najsvetejši imeni Jezus in Marija, in precej se mu je rana zacelila.

P. Janez Roderiges je imel neznosljive bolečine v zobeh.

Nobeno zdravilo mu jih ni polajšalo. Zato se zateče k božjemu služabniku Paškalcu in ga prosi, naj naredi z roko znamenje sv. križa čez zob, ker ga boli. Iz ponižnosti se Paškalj dolgo brani, to storiti. Slednjič se vender vda prošnji p. Janeza. S terdno vero na Boga stori znamenje sv. križa. Pri tej priči gajenja bolečina in ga tudi pozneje niso več boleli zobje. — Še mnogo družih bolnikov, ki so imeli različne bolezni, je ozdravil sv. Paškalj sè znamenjem sv. križa.

Posebno goreče je od mladih nog častil in ljubil tudi nebeško kraljico Marijo. Keder koli je slišal izgovoriti presv. ime „Marija,“ vselej se je globoko z glavo priklonil. Tudi druge je učil in opominjal, naj tako delajo. Njene sv. podobe je jako spoštoval in rad pred njimi opravljal svoje pobožnosti. Posebno je častil skrivnost prezmadežnega spočetja božje matere in spodbujal druge k temu češčenju, zlasti mlade redovnike in novince. Če je srečal keterega na kak Marijin praznik, ga je prosil, naj poklekne ž njim vred. Ko je to storil, ga vpraša, če veruje v Boga? Ko mu je ta odgovoril, da veruje, mu pravi: „Če je temu tako, pa moli z menoj to-le molitvico: Na vekomaj bodi hvaljena, češčena in slavljena brezmadežna devica Marija.“

Tudi je imel božji služabnik navado napisati na listke besede: „Hvaljeno bodi brezmadežno spočetje preblažene device Marije.“ Te listke je obešal bolnikom in raznim betežnim okoli vratu in jih mnogo ozdravil ali pa hudih skušnjav rešil.

Zavoljo svoje velike pobožnosti do kraljice nebes in zemlje je bil tudi jako vesel, če je živel v kakem takem samostanu, ki se je imenoval po Mariji, kaker naše ljube Gospe lavretanske v Montfortu ali naše ljube Gospe sv. rožnega venca v Montrealu itd.

Vsaki dan je prav pobožno molil ves rožni venec. Priporočal je pa to prekornostno molitev tudi vsem drugim bodi si svetnega ali duhovskega stanu. In res je tudi mnoge pregovoril, da so marljivo opravljali to pobožnost na čast nebeški kraljici. Pred vsemi Marijinimi prazniki se je postil ob suhem kruhu in vodi ter pripravljaval na nje z drugimi spokornimi deli.

Veliko ljubezen in vsmiljenje je imel naš svetnik tudi do vbozih duš v vicah. Molil je za nje noč in dan, da bi jih Bog rešil hudega terpljenja. Pogostokrat mu je Bog tudi razodel stan duš na onem svetu, da jim je tako mogel pomagati.

V vasi Almansi je živela neka pobožna žena, ki je zelo

spoštovala našega božjega služabnika in se mu pogostokrat priporočala v molitev. Prosi ga tudi, naj jej pove, v kakem stanu je duša njenega rajnega brata, in če potrebuje še pomoči, kako mu mote pomagati. Paškalj prosi Boga zanj in razodet mu je bil stan njegove duše in kaj še potrebuje, da bo rešen iz vic. Zato veli oni ženi, naj opravi neka dobra dela za dušo rajnega. Ko je žena to opravila, je bila duša rešena iz vic in je šla v nebeško veselje.

Vnukinja ravno te žene je večkrat prosila sv. Paškalja, naj jej razodene, kako je z njenimi stariši na onem svetu in če še kake pomoči potrebujejo. Svetnik se da slednjič preprositi in prosi Boga, naj mu razodene stan teh dveh duš. Bog vsliši njegovo prošnjo. Zato reče omenjeni osebi, da ena duša nobene molitve več ne potrebuje, za drugo pa naj da skozi tri in trideset dni po tri in trideset maš brati, potem bo tudi ta božje vsmiljenje dosegla. Ko so bile te sv. maše opravljene, vpraša brata Paškalja, če je sedaj tudi ta duša rešena iz vic. Božji služabnik jej odgovori, naj nikar ne dvoji o tem, ker je bilo to delo vsmiljenja Bogu jako všeč.

13. poglavje.

O ponižnosti in poterpežljivosti sv. Paškalja.

Podlaga kerščanske popolnosti in vseh čednosti je ponižnost. Zato se je sv. Paškalj tudi trudil, da si to čednost prisvoji v največi stopinji. V ta namen je prejel od Boga dar, da je samega sebe popolnoma spoznal. Iz tega spoznanja je izviralo, da je vedno najslabeje mislil sam o sebi in se očitno imenoval in imel za največega grešnika. Kazal je pa tudi v dejanji, da ima v resnici tako mnenje sam o sebi.

V Almansi, kjer je takrat bival naš svetnik, je bila huda suša. Vse se je hotelo posušiti. Da bi potolažili božjo jezo in sprosili tako potrebnega dežja, je romalo ljudstvo v procesiji k sloveči božji poti Matere božje v Belen, ki je bila kake dve uri hoda od Almanse. Te procesije se je vdeležil tudi Paškalj. Ker je božji služabnik mislil v svoji veliki ponižnosti, da je Bog poslal to šibo zavoljo njegovih grehov nad to okolico, je hotel tudi Bogu zadostiti. V ta namen splete ternjevo krono in debelo verv iz morskega bičevja. Ko je prišel čas za procesijo, si dene Paškalj ternjevo krono na glavo in verv okoli vratu, v roko pa

vzame težak lesen križ. V taki spokorni obleki in bosonog se pridruži procesiji in prosi Boga mej zdihovanjem in jokanjem usmiljenja. Ko vidijo ljudje svetnika v tej obleki moliti in zdihovati, jih presune pogled tako, da je vsaki šel sam v se in britko objokoval svoje pregrehe, da bi spravil in potolažil pravičnega Boga.

Največe veselje za Paškalja je bilo, če so ga zaničevali zasmehovali in s psovkami obsipali. V vsem svojim dejanji in nehanji se je ogibal prazne hvale in časti, kaker strupenega gada. Če je sedel z drugimi pri mizi, je vzel od vsake jedi, če tudi ni jedel nobene, ali pa le eno samo. Znal pa je to tako spretno prikriti, da so zapazili komaj oni, ki so sedeli poleg njega, če kaj je, ali nič.

Keđer je snažil svojo spodnjo spokorno obleko, ali kaka, nenavadna ostra spokorna dela opravljal, je storil vse to tako skrivaj, da ni nihče zapazil.

Nihče bi ne bil mogel zapaziti, da je Paškalj nosil oster, spokorni pas, ke bi ga ne bili skritega našli v njegovi izbici. Železne verige, katero je nosil trikrat ovito okoli života, je na tisti strani, ki se ni dotikala života, obšil sè suknom in platnom, da ni delala ropota in je niso zapazili skozi obleko. Tako je to-raj hotel božji služabnik, da ve za njegova spokorna dela le nebeški Oče, ki tudi na skrivnem vidi.

Včasih je bil Paškalj tudi predstojnik svojim bratom; če tudi nerad je moral iz pokorščine to čast sprejeti. Opravljal je pa tudi takrat najbolj zaničljiva dela v samostanu; pometal je samostan, snažil stranišča, delal na vertu in pomival posodo v kuhinji. Mej tem svojim delom je vedno molil po svojí stari navadi. Le očitnih molitev ni iz ponižnosti nigdar sam opravljal; iz spoštljivosti je prepustil to kakemu mašniku.

Enkrat je bil v nekem samostanu ob enem predstojnik in vratar. Ni pa mogel iz ponižnosti terpeti, da bi ga blagoslova prosili bratje, ki so šli iz samostana ali se nazaj vračali, kaker je po samostanih navada. Da bi tega ne videl, stopil je za vrata ali pa gledal na stran. Vsaki večer je šel z novinci k njim predstojniku, da ga prosi blagoslova; tudi je opravljal ž njimi vse ostre vaje. Pred svojo smertjo je prosil p. gvardijana, naj sežge vse njegove spise, da ne ostane nanj nobenega spomina. Noben posvetnjak ne more imeti večega hrepenenja po časti in

slavi, kaker ga je imel ta zaničevavec sveta po zaničevanju in zasramovanju.

Iz tega velikega zaničevanja, ki ga je imel ta božji služabnik do samega sebe, je izvirala njegova nepremagljiva poterpežljivost. Vsako zaničevanje, zasramovanje, preganjanje ter druge križe in težave je imel za poseben nebeški dar, ki pride iz dobrotljive roke nebeskega Očeta. Zato jih je sprejemal z veselim srcem in hvalil Boga zanje. Če je kedo Paškalja žalil, psoval ali mu drugače kaj hudega storil, pokleknil je ponižno pred njega, spoznal svojo krivdo in ga prosil odpuščanja.

Ko je Paškalj bival v Viljaregali, je obiskal, nekega gospoda, Damijana Porketa po imenu, ki je bil nevarno bolan. Po božjem razodevenju spozna svetnik, da bo bolnik vmerl. Zato ga opomni, naj dene v red svoje reči in se pripravi na smert, ki ni več daleč. To opominjevanje zelo razjezi bolnika, še bolj pa njegovo ženo. Oba ga jameta zmerjati in ga imenujeta velikega tepca in nevedneža, ki naj svoje prerokovanje le za se ohrani, in več tacega. Božji služabnik vse to mirno in poterpežljivo posluša; potem pa prijazno in ljubeznjivo reče ženi: „Pomislite, žena, da je duša imenitnejša od telesa; zato je treba za njo bolj skerbeti. Hvalite našega Gospoda Jezusa Kristusa in ostanite zdravi.“ Po teh besedah se poslovi. Mož pa je bil modrejši in previdnejši od svoje žene. Svetnikove besede so mu pozneje segle v serce in jih je jel premišljevati. Jame se pripravljati za smert in prejme sv. zakramente za vmirajoče in kmalu potem vmerje, kaker je bil Paškalj povedal.

Ko je naš božji služabnik živel v samostanu sv. Janeza Kerstnika v Valenciji, je imel nekega starega, prav sitnega in čmérnega predstojnika. Ta je enkrat Paškalja vpričo vseh bratov prav dobro oštel, brez dvojbe, da poskusi njegovo poterpežljivost, ker je čisto moker habit obesil na nekem samostankem hodišču. Mej drugim mu je rekel tudi tole: „Brat Paškalj, ti si prav prederzen in ošaben redovnik! Misliš sicer, da so tvoja dobra dela čisto zlato, pa enkrat se boš prepričal, da so le prazna pena in blato.“ Taka in enaka očitanja je božji služabnik mirno in pohlevno poslušal. Po kosilu so ga hoteli neke-teri bratje tolažiti zavoljo tega nezasuženega očitanja, pa Paškalj jim veselo odgovori: „Oj, ljubi bratje, bodite za stran mene brez skerbi; sv. Duh je govoril denes po našem očetu

gvardijanu. Vse to in še več sem zaslužil; saj sem eden največjih grešnikov.“ Tako govorjenje je bilo vsem bratom na veliko spodbudo.

Zopet drugi pot mu naloži predstojnik precej ostro kazen. Paškalkj opravi vse veselega serca. Ko je kazen prestal in gre mimo podobe matere božje, ki je bila prav milo smehljuje se narisana, jo gleda nepremekljivo in reče okoli stoječim bratom: „Poglejte to milo in ljubeznjivo podobo, kako všeč so materi božji taka spokorna dela in zatajevanja“.

Hud tern v peti je bila ta nepremagljiva poterpežljivost božjega služabnika peklenškemu sovražniku. Zato ga je večkrat napadal sè vso silo. Pogostokrat se mu je prikazal mej molitvijo v podobi gerde pošasti mej strašnim ropotom, da bi ga zbegal in prestrašil. Pa za vse te napade se ni zmenil božji služabnik; poterpežljivo jih je prenašal. Ko je hudobni duh sprevidel, da sè silo nič ne premore, posluži se druge zvijače, da bi zapeljal svetnika. Ko je enkrat Paškalkj bolan ležal v Valenciji, se mu prikaže peklenščak v podobi angelja svitlobe ter ga jame tolažiti in milovati. Pa božji mož precej spozna goljufivega tolažnika z naličnico angelja svitlobe in ga zapodi v beg sè znamenjem sv. križa in pobožnimi zdihljeji.

S takimi in enakimi goljufivimi in lažnjivimi prikaznimi je hotel satan večkrat božjega služabnika premotiti in zapeljati. Vsakikrat pa je precej spoznal zvijačo in zapodil skušnjavca. Posebno je peklenški duh s takimi prikaznimi in skušnjavami nadlegoval božjega služabnika ob petkih, ki so posvečeni Kristusovemu terpijenju in ob sobotah, ki so posvečene Mariji. Ko so pa pretekli ti dnevi, so jenjali napadi peklenškega duha in sledile nebeške tolažbe, kaker je sam razodel svojemu spovedniku.

Take in enake zopernosti, ki so mnogobrojno doletele našega svetnika, je prenašal on vedno z največo poterpežljivostjo, ponižnostjo in krotkostjo. Vesel je bil, da je mogel kaj terpeti iz ljubezni do Jezusa. Zato ga tudi niso nigdar videli nejevoljnega, jeznega in nepoterpežljivega, če tudi je bil po natori jako k jezi nagnjen.

Kaj bo iz naših otrok ?

Strašna je odgovornost starišev pred Bogom zaradi otrok ; jako važno je to, kar Bog od njih tirja. Kaj pa Bog zahteva od starišev ? Kateri je cilj ali konec vzgoje ? Res, slišijo se mnogokrat zdihljeji starišev, kateri iz globočine serca govorijo : „Oh kaj bo iz naših otrok !“ Ali, žalibog, večinoma pomenijo te besede skerb za pozemeljsko bodočnost, prihodnost, otrok. To je dobro, ali ta skerb ni zadostna.

„Kaj bo iz naših otrok ?“ Vaši otroci naj bodo verni kristijani, ki se Boga boje in zvesto spolnjujejo njegove zapovedi. Oni ne smejo postati ljudje nevernosti in brezbožnosti ; ne taki, kateri žive, kaker da ne bi bilo Boga, nebes in pekla ; kateri so zakopani v vsakih pregrehah. Da otroci taki ne postanejo, to naj bo prva skerb starišev, in zato naj stariši z g o d a j vlivajo sv. vero v nežna mlada serca svojih otrok, in naj skerbe da se jim tudi ohrani. Pri teh besedah se mi zdi potrebno v spomin poklicati starišem zlate opomine slavnega našega Slomška. „Preljube matere, ketere imate na persih otročičke, učite jih ljubiti Jezusa, kolikerkrat jih dožite, in skerbno jim pravite, kaker hitro se zavejo, kako je tudi Jezus bil majhin otrok in je terpel in vmerl iz ljubezni do nas. Vi očetje, keder režete prvi košček kruha svojemu otroku, k nebesam mu pokažite, kjer prebiva dobrotljivi Oče in otroku kruhka daje . . . in tako se bo sercé otrok, mehko ko vosek, vnelo ljubezni božje, ketera jim ne bo vgasnila vse žive dni. Nadalje, svarite svoje otroke, in ako beseda ne pomaga, naj pomaga šiba. Vsaka kerščanska hiša, kjer so otroci, naj ima dvojno orodje : sv. razpelo ali križ na steni, šibo v kotu. Srečni otroci, ketere očetje in matere tepejo : ne bo jim tuja palica pela. Naposled molite vsaki dan za svoje otroke ; materine solze in očetovi zdihljeji za otroka, imajo pred Bogom veliko vrednost.“ Res zlate besede ljubeznjivega Pastirja.

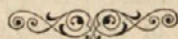
Ako stariši storé svojo dolžnost, bodo tudi otroci dobri. Takrat bodo mogle govoriti matere o svojih otrocih, kaker je govorila Sara o svojem sinu Tobiji. Otroci bodo namreč luč oči svojih starišev, palica njih starosti, tolažba življenja, in upanje njih prihodnosti. Žalibog, dostikrat so otroci starišem vzrok britkih solz, skerbi in celò predčasne smerti ! Vbogi taki stariši, ali tudi veliko gorje tacim otrokom !

„Kaj bo iz naših otrok?“ Dobri kmetje, delavci, rokodelci! Prav ali pred vsem morajo biti dobri kristijani. Ako ni tega temelja, ne bo iz vsega nič. Ako pa vi stariši to dosežete, namreč pravo kerščansko življenje vaših otrok, srečni vi, ker ste dosegli konec zgoje, ketera je v pravem pomenu besede: skerb, da otroci postanejo nebeški prebivavci. Da, Bog vam je dal otroke, da mu jih enkrat povernete.

Zapomnite si dobro, da bo enkrat Bog od vas tirjal otroke, in gorje, ako boste vzrok, da se vaši otroci takrat znajdejo v oblasti peklenške hudobe. Srečni pa vi, ako boste v stanu reči Bogu: „Glej, o predobrotljivi Sodnik, kar si nam izročil, to ti povernemo“.

P. H. R.

Svetniki, zveličani, častitljivi in neketeri božji služabniki, iz vseh redov sv. Frančiška

v mesecu juliju ali malem serpanu.

1. V Gadaljkanalu na Španskem je vmerl božji služabnik Janez iz plemenite hiše Gongora, leta 1578. Bil je doktor in vodja neke šole. Na romanju v sveto deželo je stopil v frančiškanski red. Kmalu so ga izvolili na Španskem za provinci-jalja. Ponudili so mu tudi več škofij, pa iz velike ponižnosti ni hotel sprejeti obene. Zelo se je zatajeval, veliko molil in se v so gorečnostjo oznanjeval božjo besedo. 20 let po njegovi smerti je bilo njegovo truplo še celo.

3. Leta 1549 je vmerl v Švacu na Tiroljskem božji služabnik Dijoniz iz Rajna, frančiškan. V Parizu je napravil doktorat, potem je bil apostolski dvorni pridigar in 6 let provincijatelj. Sè vso gorečnostjo je delal zoper krivovero in za natančno spolnjevanje svetega vodila.

4. Praznik posvečevanja cerkev vseh treh redov sv. Frančiška.

V Moti na Laškem je vmerl l. 1537 božji služabnik p. Michael iz Aprusta, kapucin, čednosti poln in z darom bolezni ozdravljati obdarjen.

5. Leta 1484 je vmerl v Tursu na Francoskem božji slu-

žabnik Elija, nadškof in kardinalj. Prav mlad je stopil v frančiškanski red, in še le 24 let star je bil od papeža Evgenija IV. za škofa poterjen. To službo je dolgo let opravljal sè vso modrostjo, obenem je pa ostal zvest sin sv. Frančiška. Vmerl je v sluhu svetosti.

6. V Majsenu na Saksonskem je vmerl leta 1249 božji služabnik Teodorik, sloveč zavoljo modrosti, svetega življenja in čudežev.

7. Sv. Lavrencij Brindiški iz reda kapucinov. Mlad je stopil v kapucinski red, kjer je še bolj rastel v čednostih in vednostih; govoril je namreč 7 jezikov. Prehodil je skoraj celo Evropo in sè svojimi pridigami spreobernal brez števila grešnikov, krivovercev in judov. Veliko je molil in premišljeval, dasiravno so mu izročali najvišje redovne službe. Otroško je častil tudi Mater božjo, kateri je pripisaval znanje jezikov. V zgodovini je znan po svoji delavnosti v turških vojskah in kot posredovavec mej kralji. Vmerl je na Portugalskem 22. julija 1619 star 60 let; papež Leon XIII. ga je slovesno mej svetnike prištel 8. decembra 1881.

V mestu Barberino na Laškem praznujejo slovesno in očitno zveličanega Davanzata, mašnika iz tretjega reda, ki je 95 let star vmerl leta 1295.

8. Sveta Elizabeta portugalska kraljica, vdova iz tretjega reda. Kot devica je bila dekletam, v zakonskem stanu ženam in materam, kot vdova pa vdovam prelep zgled. Od mladosti se je oostro zatajevala; skoraj pol leta se je postila ob kruhu in vodi; zelo je skerbela za bolnike, sirote, vdove in vboge. Vmerla je 65 let stara 4. julija 1336. Čez 300 let skoraj so našli njeno telo še celo. Papež Urban VIII. jo je prišel mej svetnice leta 1625.

9. Gorkumski marterniki, mej katerimi so bili 4 svetovni duhovniki, 2 premonstrateza, 1 avguštinec, 1 dominikan in 11 frančiškanov: p. Nikolaj Pik, gvardijan, 38 let star, p. Hieronim, vikar, p. Teodorik, p. Nikazij, p. Vilehad, skoraj 90 let star, p. Gotfrid, p. Anton iz Verta, p. Anton iz Hornara, p. Frančišek in brata lajika: Peter in Kornelij; vse so kervoločni krivoverci nevsmiljeno martrali in podavili zavoljo svete vere, leta 1572. Papež Pij IX. jih je prištel mej svetnike leta 1867, kar se je slovesno obhajalo v frančiškanskih cerkvah, kjer je ta pan popolni odpustek za vse. (Benedikt XIII. 6. dec. 1728.)

Leta 1860 so prelili svojo kri za sveto vero frančiškani častitljivi božji služabniki: p. Emanuel, p. Karmelj, p. Engelbert, tirolec, p. Nikanor, p. Peter, p. Nikolaj in brata lajika Frančišek in Janez Jakob; vsim so muhamedani v Damasku, ker niso hoteli zatajiti svete vere, glave odsekali. Da bi jih prišteli mej zveličane, so začeli preiskavati njih življenje in čudeže leta 1886.

Sveta Veronika, devica in nuna svete Klare, ki se obhaja 13. septembra.

10. Leta 1800 je vmerl v Napolju častitljivi Mihaelj Angelj, frančiškanski lajik, ki se je svetil v vseh čednostih ter skušnjave premagoval s čujenjem in molitvijo; 35 let je delal sukno. Preiskava se je začela, da bi ga prišteli mej zveličane.

11. Osmina posvečenja cerkev treh redov sv. Frančiška.

12. V Samori na Španskem je vmerl božji služabnik Jernej iz Arande, v sluhu svetosti leta 1584. Živel je zelo ostro; vender je pa bil prijazen in prav priprost pater.

13. Na Španskem je živel okoli leta 1320 božji služabnik Janez iz Gandije, učen in kreposten frančiškan, ki je presv. Rešnje Telo posebno častil.

14. Sveti Bonaventura, škof, kardinalj in cerkveni učnik imenovan „Serafinski“, je bil rojen v Banjoreji na Laškem leta 1221. V 22. letu je stopil v red sv. Frančiška, kjer je hitro rastel v učenosti in svetosti; v Parizu je slovesno napravil doktorat; tam je tudi učil bogoslovje. Komaj je bil star 35 let, že so ga izvolili za generalja celega reda, katero službo je 18 let z božjim blagoslovom opravljal. Papež Gregor X. ga je prisilil, da je sprejel aljbansko škofijo in kardinaljsko čast. Cerkevnege zboru v Lijonu je bil takorekoč duša in on je naj več storil, da so se takrat Gerki zedinili s katoliško cerkvijo. Proti koncu tega zboru je vmerl 15. julija 1274 v 53. letu svoje starosti. Sikst IV. ga je prištel mej svetnike, Sikst V. pa mej cerkvene učenike z imenom „Serafinski“, ker je v svojih spisih z učenostjo združeval gorečo pobožnost. Sikst V. je podelil za ta dan popolni odpustek frančiškanskim cerkvam, za vse, 28. sept. 1585.

15. Zveličana Angelina Maršjano, vdova tretjerednica, je bila že kot mlada grofinja zelo pobožna in je napravila obljubo vednega devištva. Sicer je iz pokorščine do svojih starišev, stopila v zakonski stan, pa z božjo pomočjo je vender deržala svojo Bogu storjeno obljubo. V zakonskem stanu je ravno tako go-

reče molila, zatajevala se in še več dobrega storila vdoyam in sirotam. Čez dve leti ji je mož vmerl in ker ni bila več navezana, je nagovarjala plemenita dekleta, da naj posvetijo Bogu svoje devišstvo v redovnem stanu. Učenek je imela veliko in po božji naredbi jim je sezidala samostan v Folinju, kjer so živele kaker nune po vodilu tretjega reda. Vmerla je 14. julija 1435. stara 58 let, ko je premagala veliko skušnjav in preterpela mnogo preganjanja in terpljenja. Papež Leon XII. je poterdil njeno češčenje.

16. Ta dan leta 1460. je vmerl na Poljskem božji služabnik Bernardin, ki je bil goreč pridigar in redovnik nedolžnega serca.

17. Leta 1546 je vmerl na Portugaljskem božji služabnik Martin od Sv. Marije, ki je kot grof stopil v frančiškanski red, kjer je tako spokorno in sveto živel, da ga je obiskal sam sv. Peter Aljkantarinski, ki je kaker piše izversten učenik pobožnega življenja p. Skarameli, mej vseni svetniki naj bolj spokorno živel.

18. Zveličani S i m c n in Lipnice na Poljskem je imel pobožne stariše. Učil se je nenavadno pridno v Krakovem. Ko je prišel v to mesto sv. Janez Kapistran, je z mnogimi stopil v red manjših bratov. V redu je posebno častil Mater božjo in cele noči prebedel pred sv. Rešnjim Telesom. Ko je kužne prevedoval, se je tudi njega prijela kužna bolezen, za katero je vmerl leta 1482. Papež Klemen XII. je dovolil njegovo češčenje celemu serafinskemu redu.

19. Zveličani J a n e z iz Duklje na Poljskem je bil pobožen sin pobožnih starišev. On je stopil v red sv. Frančiška še preden je prišel sv. Janez Kapistran na Poljsko. Zelo goreče je opravljal molitve in premišljevanje, postil se, čul in druga dela zatajevanja opravljal. Njegove posebne čednosti so bile angeljska čistost, vesela pokorščina in vboštvo. Tudi Mater božjo je posebno častil. Spreobernal je veliko grešnikov. Pridno je pridigoval in spovedal tudi potem ko je oslepel. Vmerl je na sv. Mihaela dan leta 1484.

20. V Orensu na Španskem je vmerl božji služabnik Garzija Blandes leta 1332. Iz plemenite rodovine je mlad stopil v frančiškanski red, kjer je živel v angeljski čistosti, sè solznimi očmi premišljeval Kristusovo terpljenje in preserčno častil Mater božjo. Bil je provincijalj, goreč pridigar in spovednik.

21. Leta 1502 je vmerl v Tuluzu na Francoskem božji služabnik Oliverij Maljár, ki je bil učen bogoslovec, sloveč pridigar in stanovitne čednosti in pobožnosti. Izvoljen je bil trikrat za generaljnega vikarija provincij to stran Alp, petkrat za provincijalja. Papež Inocencij VIII. ga je poslal namesti sebe k francoskemu kralju Karlju VIII. v važnih opravilih. Vmerl je v sluhu svetosti.

22. Leta 1765 je vmerla častiljiva Angelja Marija Astorh, nuna sv. Klare, ketere življenje preiskava sveta cerkev, da bi ji dala čast zveličanih.

23. Okoli leta 1526 je vmerl na spodnjem Laškem božji služabnik Janez Aragonski, iz kraljevske rodovine, ki je zelo ostro in sveto živel.

24. Sveti Frančišek Solan, iz plemenite španske rodovine, je pobožno izrejen mladenič stopil v red sv. Frančiška, kaker je znano bravcem „Cvetja.“ V redu je živel zelo ostro in krepostno; sveto vero je razširjeval v južni Ameriki, kjer je tudi vmerl 14. julija 1610 v 62. letu svoje starosti. Papež Benedikt XIII. ga je prištel mej svetnike leta 1726.

Leta 1655 je vmerla v Nočeriji na Laškem pobožna devica Cecilija Nóbili, nuna iz družega reda. Rojena je bila leta 1630. V 17. letu svoje starosti je stopila v red svete Klare, kjer je samo 8 let živela, pa v zatajevanju in goreči molitvi. Prizadevala si je sebe dobro poznati, da bi se tako mogla zaničevati in do resnične ponižnosti priti, kar je prava podlaga čednosti in popolnosti. Vmerla je v 25. letu svoje starosti v sluhu svetosti. Potrebne reči so pripravljene za preiskavo blaženstva.

25. Častiljivi Anton Luči, škof, minorit, je bil pobožen in učen redovnik. 20 let je vladal bovinsko škofijo in ta čas je posebno ljubil vboge in jim bil radodaren. Vmerl je v sluhu svetosti v Bovinu na Laškem leta 1752. V Rimu se preiskava njegovo življenje, da bi ga prišteli mej zveličane.

26. Leta 1325. je vmerl v Placenciji božji služabnik Frančišek Merón, svet in učen redovnik, učenec Janeza Skota, imenovan „Doctor illuminatus“ in pa „acutus.“ Zavoljo njegovega svetega življenja si ga je izbral sveti Eleazar, grof, za svojega spovednika. Njegovi spisi so važni.

27. Zveličana devica Kungunda, je bila hči Bele IV. ogerskega kralja, sestra zveličane Jolente, v rodu sè sveto Hedvigo, sv. Elizabeto Ogersko, zveličano Salomejo, sveto Elizabeto Por-

tugaljsko, svetim škofom Ludovikom, se zveličano Nežo Praško in drugimi božjimi služabniki in služabnicami. Dekliška leta je preživela v molitvi, postu in dobrih delih. Ko je odrastla je morala v zakon stopiti z Boljeslavom, poznejšim poljskim kraljem, ki ji je pa dovolil, da sme kot devica živeti. Tudi sam je napravil obljubo vednega devištva. Sè svojim lepim zgledom je veliko koristila poljskemu kraljestvu. Keder ji je mož vmerl, je razdelila svoje premoženje vbozim in stopila v drugi red svetega Frančiška, kjer je 13 let preživela v veliki svetosti. Vmerla je 24. julija 1292. Papež Aleksander VIII. je poterdil njeno starodavno češčenje, Klemen XI. jo je pa slovesno postavil za patrono Poljskega in Litve.

V faenški škofiji na Laškem praznujejo spokornega tretjerednika Nevola Bil je črevljar in oženjen. Do 24. leta je zelo spačeno živel, bolezen ga je pa spremenila. Od tega leta do smerti se je ostro postil, bičal do kervi, premišljeval vsak dan po cele ure, kar je premogel, je dal vbogim, romal je enkrat v Rim in desetkrat v Komposteljo na Spansko. V 80. letu je vmerl leta 1280 v Faenci.

28. Okoli leta 1248 je vmerl na Laškem božji služabnik Jakob Manfred, ki se je hlabro postavljajl z drugimi za čisto spolnjevanje svetega vodila in redovnega življenja. Zavoljo tega je pa moral veliko preterpeti.

29. V Fižaku na Francoskem je vmerl okoli 1310 božji služabnik Ademar Feljsinski, ki je bil sin plemenitih starišev in moder in kreposten redovnik. Mnogo je premišljeval, ostro pokoro delal, z veseljem poslušal in se solznimi očmi opravljal daritev svete maše. Imel je dar prerokovanja in čudeže delati, celo mertve obujati.

30. Božji služabnik Bertrand iz Tira je bil sin plemenitih francoskih starišev, zelo učen, magister bogoslovja, imenovan „doctor famosus;“ izvoljen je bil za provincijalja, leta 1319 za nadškofa v Salernu, leto potem za kardinalja. Spisal je več učenih bukev, vmerl je v Avinjonu okoli leta 1330.

31. V Kotoru v Dolomaciji je vmerl okoli leta 1399 božji služabnik Adam iz Drača, svet frančiškan, ki je spremljal pobožnega Antona draškega nadškofa in mu pomagal spreobračati nevernike.

V Vastu na Laškem se je svetil božji služabnik Illuminat iz San Saljva okoli leta 1440.

Kaker piše Goncaga v svoji zgodovini, je živel okoli leta 1450 na Toskanskem božji služabnik Marka Pekoraro v neverjetno veliki pobožnosti, ponižnosti in ljubezni. P. A. F.

Nekaj o rečeh, ketere blagoslovijo sveti oče papež *)

Rimski papeži so že od davnih časov blagoslavljali vernim križe, medaljice, moljke (rožnevence) in druge reči; tudi naš slavno vladajoči papež Leon XIII. blagoslavlja še zmirom ob raznih priložnostih take reči in ob enem podeljujejo popolni odpustek, keterega se more vdeležiti vsak, ki ima kako reč od papeža blagoslovljeno, na vse zapovedane praznike razen sv. Stefana in novega leta, na vse sopraznike aposteljnov, na sv. Janeza Kerstnika 24. junija in ob smertni uri.

Gotovo ima eden ali drugi bravec „Cvetja“ kako reč, ketero so blagoslovili ranjki papež Pij IX. ali pa sedanji sveti oče in gotovo mu bo ljubo, ako izve, kaj je vse potrebno, da se bo mogel vdeleževati imenovanih odpustkov.

Reč mora blagosloviti papež ali pa gdo drugi, ki ima za to oblast.

Sveti oče nepodeljujejo popolnega odpustka podobicam, naj bodo že tiskane ali slikane, ravno tako tudi ne križem, medaljicam, kipcem, ki so iz cina, svinca ali iz kake druge reči, ki se rada zdrobi, izguli ali izliže. Moljki (rožni venci) so pa lahko narejeni iz lesa, cina, svinca, kristala in še celo iz stekla, da le niso jagode votle; na križih mora biti vsaj Kristusovo telo iz kovine ali tako trdnega lesa, da se kovina ali les ne zdrobita, ako pade križ na tla.

Blagoslovljene reči nosi pri sebi, ali ako ne moreš, imej jih doma na spodobnem kraju in pred njimi opravljaj predpisane molitve. Ketere so pa te molitve? Eden rožni venec izmoliti v tjednu, ali brevir, male dnevne ure Matere božje, ali 7 spokornih psaljmov, ali gradualjne psaljme, ali kerščanski nauk imeti, ali obiskovati jetnike, bolnike v bolnišnicah, ali pomagati vbo-

*) Glej Beringer Die Ablässe, 9. stran 338.

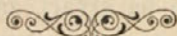

gim, ali pri sv. maši biti, ali maševati (ako je mašnik).

Razen tega opravi še spoved, pristopi k sv. obhajilu in moli ob tistih dneh, keder je popolni odpustek po namenu sv. očeta, kakih 5 ali 6 očenašev in češčena si marij in čast bodi. Popolne odpustke lahko daruješ dušam v vicah.

Vedi pa, da je glede odpustkov vse eno, ali imaš samo eno blagoslovljeno reč ali pa več ravno takih ali pa različnih, zavoljo tega ne prejmeš več odpustkov.

A.

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti poslov do samih sebe.

16. Volitev gospodarjev.

1. O t r o k o m, ki morajo zavoljo domačih razmer zgodaj zapuščati stariše, in s i r o t e j e m, ki morajo precej po šoli v službo, takim službo poiščejo navadno stariši, znanci, varih, skerb-niki. Perva služba je tem mladičem največega pomena; večkrat je od nje odvisno vse njih srečno ali nesrečno življenje. Žal, da je v tem oziru pogostoma veliko neprevidnosti. V prvi službi gre bistveno za to, da je otrok vterjen verski in nravski, da gos-podinja zanj skerbi, kaker bi mu bila mati, da ima otrok časa in priložnosti izpolnjevati svoje verske dolžnosti, da ga gospo-darji sami na to navajajo. Perva služba, pravim še enkrat, je več-krat odločivna za vso prihodnost.

2. Ako si pa odrasel, ter si imaš sam voliti službo, to ti bodi prvo pravilo: „Voli si službo, ki je po tvojih močeh in zmožnostih. Stopiš li v težko službo, pa si slabega zdravja, to se bodo kazale vsaki dan mnogotere težave in neprijet-nosti. Napenjati se moraš čez moči, in tako si slabiš in kvariš zdravje, na svetu največe blago. Ako stopiš pa v službo, za katero nimaš sposobnosti, so taiste zadrege. Ti imaš np. nadgle-dovati kuhinjo, pa kuhati ne znaš; obleko ti je delati in v redu imeti, pa šivati ne znaš; kmetovati imaš, pa ne veš, kateri čas se kaj seje, itd. Vidiš, iz takih zagat prihaja nejevoljnost za nejevoljnostjo. Ne izdajaj se za kaj, česer ne znaš in ne umeš. Stariši, varih bi imeli skerbno paziti, da se otroci doma, pri

gospodarstvu izurijo za ročne delavce in spretne služabnike. Otroci pa bi si morali prizadevati, da bodo od službe do službe zmirom ročniši, in da bodo znali za vsako stvar prijeti. Res prav škoda je, da se v tem oziru tolikanj zamudi in greši. Kaj bo z otrokom, ki najrajši v kuhinji stoji, gleda, posluša, čenča, ničesar ne stori, ako mu ne rečeš, ki delo pusti, ako ga sam ne priganjaš? So tudi posli, ki menijo, da vse vedo, vedo pa le nekoliko, poveršno, polovično. Sami sebe radi imajo, ne potrebujejo nauka; zgodaj mislijo na stvari, za ketere so še prenezreli; še otročji so, pa sklepajo že prijateljstva in znanja; ničesar se niso učili, pa se tudi nečejo. Vsaki človek si mora prizadevati, da se izpopolnjuje. Komer manjka tega prizadevanja, iz tega ne bo nič dobrega in pravega. Da se učiš, da se spopolnjuješ v vseh opravlilih svojega stanu, to ti je dolžnost, ki jo imaš do samega sebe. Ako te dolžnosti ne izpolnjuješ, tudi v drugih zadevah ne boš nič vreden.

17. Različni gospodarji.

1. Ne voli gospodarjev, pri katerih ni vere v hiši. Dobe se gospodarji, pri katerih se o najsvetejših rečeh govori malomarno, zanikerno, zaničljivo; ki se sè svojo nevernostjo celo bahajo; kjer ne gospod ne gospa ne izpolnjuje svojih verskih dolžnosti. V taki hiši ne služi, tudi ke bi te zlatili. Po večih mestih so tudi hiše, ki so podobne majhinemu Babilonu. Bodi toraj previden. Denimo, da bi v taki službi mogel izpolnjevati verske dolžnosti, ti vender ne smeš v tako službo. Vsakdanji hudobni zgled deluje prenevarno na mlado serce. Ti ne moreš doumeti, kolike nevarnosti te čakajo v takem Babilonu.

2. Pri tej priložnosti moram spregovoriti besedo o mestnih službah. Pri ženskih poslih, kaker smo omenili spredaj, se kaže neka želja do potovanja, ter iščejo večih ali glavnih mest. Vzroki takim selitvam največkrat ne veljajo. Navadno je nepremišljenost, spremenljivost, neberzdanost, želja po prostejšem življenju tak vzrok. Tudi menijo, da v mestu več zaslužijo. Deklina popotuje v mesto na dobro srečo, iztakne kje službarico (žensko, ki deklam službe išče), in tako res pride v hišo; pa kakošno? kjer je vsega, le strahu božjega ne. Posel, ki ni popolnoma terden, ki ga ne brani milost božja, se more sam popolnoma vničiti in pa berž. Kako groznih zgledov bi mogel na-

vesti! — Služba v večih mestih je dandanašnji prav nevarna. Zato ženskim poslom naravnost odsvetujem na dobro srečo v mesto hoditi v službo. Keder greš v službo v mesto, moraš poprej vedeti, kakošna je hiša ali družina. Da bi ti službarice preskerbljevale službo, to je prav nevarno. Sploh se vmikaj velikim mestam. Voli rajši majhina mesta, ki so pa dobro katoliška, po katerih je še vere in poštenja, kjer so najti še pobožne družine, kjer imaš dobre zglede pred očmi, in se toraj lažje obaruješ nevarnosti.

18. Drugi gospodarji.

1. Gospodarjev, pri katerih je v nevarnosti posla pravnost, t. j. njegovo poštenje, takih ne smeš voliti. Ako veš: v tej hiši strežejo poslu po časti in poštenju, ravnaš naravnost brezvestno, ako v taki hiši službo jemlješ. Taka služba je nevarna priložnost tvoji čednosti. Slišal si poprej, kako je kristijan v vesti zavezan, da se ogiblje vsake nevarne priložnosti v greh. Ne zaupaj preveč svojim močem, svoji vterjenosti, svoji pobožnosti. Ne hodi v tako hišo — to je najboljši pomoček, da nevarnosti odideš.

2. Recimo pa, da stopiš v službo z dobro vestjo, t. j. misleč, da je hiša poštena. Potlej pa vidiš, da gospodar ali sin ali drugi posel za tabo pohaja. Tu je treba velike terdnosti. Vzemi v roke „varni ščit“ in „ostri meč“ t. j. bodi zvesta v majhinem in zoperstavljalj se v začetku. Morda se ti posreči, da sovražnika hitro preženeš za zmirom. Ako pa nevarnost ostane, ne obojavljaj se: odpovej službo. Zlasti bodi previdna do takih, katerim moraš streči. Keder opaziš najmanjšo nespodobnost, zaveri jo z največo odločnostjo. Ti ne moreš vedeti, kako gnjusno brezno je tak človek. Dandanašnji je mnogo globoko zagrezlih ljudi.

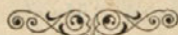
3. Če se je pa priložnost tebi izvergla v bližnjo priložnost, če si bila sama slaba, in si sama koliker toliko pala, tedaj si dolžna, službo kaker hitro moči zapustiti. Keder tega ne moreš koj storiti, moraš bližnjo priložnost izpremeniti v daljno, t. j. ogibati se moraš vsega, karkoli bi te vodilo v grešno nevarnost. Ako si poštene volje, ako ti je res mari, da si rešiš čednost, to boš tudi zmagala, toda le z molitvijo, prejemajoč sv. zakramente, z božjo pomočjo. Najvarniša pot pa je in ostane, da službo čim preje tim bolje zapustiš, in si drugo poiščeš. Naj

te ne zaderžujejo človeški oziri: kaj ljudje poreko, spogledovali se bodo, gospodarji so sicer dobri, tudi plače imam dosti, kedo ve, če dobim tako gospodo. Vsem takim izgovorom protistavi besede Kristusove: „Kaj pomaga, če ves svet pridobim, če si pa dušo pogubim.“

19. Kerščanska junakinja.

Sveta Dulija je bila vbogih kerščanskih starišev otrok v Nikomediji. Služila je pri imenitnem polkovniku rimskega vojstva. Gospod je bil pogan, gospa kristijanka. Ko gre gospa k službi božji, se vzdigne gospodu strastno nagnjenje do Dulije. Lepo in sladko ji govori, da bi jo zapeljal. Toda dekla Dulija ga je tako odločno zavrnila, da je imela nekaj časa mir. Gospé o tem ni povedala ničesar; sklenila pa je, da bo mahoma službo zapustila, ako gospod drugič kaj takega poskusi. Gospa gre sopet v cerkev, v polkovniku pa se vname nečisti ogenj, in sopet stopi pred Dulijo, nagovarjajoč jo v greh; in zadnjič ji zažuga, da jo vsmeri, ako mu volje ne izpolni. Dulija pa se spomni besed: „Ne bojte se tistih, ki telo vmore, bojte se njega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel“. Nevstrašeno ga zaverne in odpove službo. Častnik, ves razserjen, potegne meč, ter jo prebode, da je izdihnila pred njegovimi nogami. Cerkev praznuje god te device in marternice 25. marca.

Marternik spovednega molčanja.

Zgodovina sv. katoliške Cerkve, nas uči o več spovednikih, kateri so raji vmerli, kakor ovadili grehe, slišane pri spovedi. Mej družimi je gotovo malo poznan p. Peter Marielub, *) vojni kapelan španjske vojske pod poveljnikom Rodilom v Limi na Peravanskem v južni Ameriki. — Zavolj velicega in dolgega terpljenja še več pa zavolj lakote v vojski, se je leta 1825 osnoval na skrivnem punt proti Rodilu mej vojaki. Alí poveljnik je o njem zvedel o pravem času in odločil postreljati vse nedolžne in krivične vojake brez razlike. Nato pokliče P. Marieluha, ter mu naloži spovedati k smerti obsojene vojake. Ker je pa sumnil,

*) Pisano Marielux.

da jih mora biti še več, in da je moral izvedeti pri spovedi o njih P. Marielux, ga da poklicati k sebi. „Pater, puntarji so vam gotovo vse povedali pri spovedi, nagovori Rodil spovednika. Jaz vam zapovem v imenu kralja, da mi vse poveste, tudi imena puntarjev“. „Moj generalj“ reče na to P. Marieluh, vi zahtevate od mene, kar je nemogoče; ker jaz nemorem žrtvovati svoje duše, kar bi storil, ako bi prelomil pečat sv. spovedi“. Na te pogumne besede mašnikove se kar razbeli poveljnik, ter zakriči: „Menih, ali mi povej vse, ali pa te zapovem vstreliti“. P. Marieluh mirno odgovori: „Ako hoče Bog moje marternišтво, naj se zgodi njegova sv. volja; spovednik ne sme povedati nič, kar izve pri spovedi“. Rodil se pa zareži: „Toraj ne boš govoril, o menih, izdajavec kralja, zastave in poveljnika?“ „Jaz sem zvest svojemu kralja in zastavi, kaker vsak drugi, odgovori P. Marieluh: ali nihče ne sme zahtevati da izdam Boga . . . v tem mi je prepovedano slušati vas“.

Razkačeni trinog odpre vrata, ter zakriči: „Stotnik Itaralde, pripeljite sèm štiri vojake z nabitimi puškami!“ Na to se oberne k spovedniku ter mu zapové, da naj poklekne, kar tudi stori; potem pa zakriči vojakom: „Merite!“ ter z divjim glasom nagovori spovednika: „Zadnjikrat ti zapovem v imenu kralja, da mi odkriješ skrivnosti.“ „Jaz ponavljam v imenu Boga, da ne morem odkriti“, odgovori milo P. Marieluh. Na to zakriči Rodil: „Ogenj!“ in v trenutku pade mertev na tla marternik svoje velike dolžnosti. To se je zgodilo dne 23. septembra leta 1825.

P. H. R.

Sv. Anton pomaga.

I.

Dné 8. maja se je bral v časniku „Vita del popolo“ iz Treviža na Benečanskem sledeči čudež sv. Antona:

V vasi San Zenone delji Ecelini se je meseca aprilja nekaj dogodilo, kar je vse ljudi jako presunilo. Dvajsetletno dekle, Elizabeta Mazzarolo, je vže več let bolna ležala. Bolezen je dospela do take stopnje, da se dekle ni moglo premkniti v postelji. Ali notranja slabost je bila še huja, ker so vbožico pogostoma napadali strašni kerči, kateri so jo hotli pokončati. Vsak, kateri je videl bolnico v takem stanju, je sodil, da je ob-

sedena. Zadnjič je pa bolezen vzela vbogi terpinki sluh, vid in besedo; zadnjo pa ne popolnoma. Zdravniki so zgubili nad njo vsako upanje na ozdravljenje.

Nekega dne, v mescu aprilju, nesrečna Elizabeta zbere vse svoje vboge moči. ter pové svojim obupanim hišnim, da se ji je preteklo noč v spanju prikazal sv. Anton in se sladkimi in tolažljivimi besedami ji dajal pogum, rekoč, da naj poterpežljivo prenaša bolezen še malo, ker bo gotovo ozdravela. Na to pa poprosi svojega očeta, da naj gre v Padovo k sv. Antonu, kjer naj plača sv. mašo za ljubo zdravje.

Vbogi oče precej vsliši prošnjo (najberž zadnjo, si je mislil) vboge hčere, ter se mej strahom in zaupanjem odpravi v Padovo. Ali kako se čudi, keder pride nazaj domov! P o p o l n o m a o z d r a v l j e n a, se mu hči radostna predstavi! Kaj se je pa zgodilo v tem času? Oče je šel v Padovo, kjer je ne samo sv. mašo naročil pred sv. Antonu, temuč je tudi pri sv. obhajilu bil mej mašo. In kaker je dopovedal on, in hišni njemu, dokazalo se je, da se je čudež zgodil ravno v tistem času, ko se je brala sv. maša pred oltarjem čudodelnika sv. Antona!

P. H. R.

II.

V skerbéh sem bil zaradi pisma, ki sem ga imel pokazati v uradu, a sem ga zastonj iskal v svojih predalih. V tej zadregi pribežim posebno k sv. Antonu Pad. in pomočnici kristijanov. In moje terdno zaupanje je bilo vslišano; kajti po opravljeni devetdnevnici predstavi se mi mož, ki je z menoj opravilo imel ter mi vroči dotično pismo, ki mu je bilo po pomoti doposlano vže pred 9 leti!

Za to skazano milost očitno zahvaljujem sv. Antona Padoanskega in Marijo devico, Pomočnico kristijanov.

Duhovnik na Goriškem.

III.

I. Č. Zgubila sem neko reč, na kateri je bilo prav veliko ležeče. Priporočila sem se sv. Antonu ter obljubila njemu na čast 9 torkov pobožnost opravljati, in ako zgubljeno reč srečno nazaj dobim, v „Cvetju“ naznaniti. In tisočkrat hvala Bogu in sv. Antonu, dobila sem še o pravem času zgubljeno nazaj. Zatorej prav iz serca svojo zahvalo izrekam Bogu in sv. Antonu, temu velikimu čudodelniku.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev so priporočajo † tretjerednici skupščine goriške: Jozefa (Klara) Flajben, tomajske: Ana (Marjeta) Kobal.

Dalje se priporočajo: čast. gosp. Jožef Belar, župnik v Rovtah, nekedanji kaplan v Postojni, † 2. majnika 1893.

Tretjerednica F. K. se priporoča za neko milost. neobhodno ji potrebno, presv. Sercu Jezusovemu, brezmadežni D. Mariji, sv. Frančišku in sv. Alojziju.

Neka oseba se priporoča v molitev, da bi se našla veliko vredna zgubljena reč.

Neka tretjerednica prosi potrebnih milosti za se, za svojega moža in svojega otroka.

M. C. priporoča v molitev mlado, še le 17 let staro dekline, da bi o pravem času spoznala nevarnost, v kateri živi in slušala tiste, ki jo želijo oteti iz rok zapeljivca.

J. B. priporoča v molitev za zdravje samega sebe, svojega bolehavega brata in nekega zelo bolnega mladeniča; tudi dve osebi in dva soseda, ki so v sovraštvu, da bi se spravili.

Neka tretjerednica priporoča nekega vmerlega duhovnika v molitev.

Naposled se priporoča v molitev neka oseba v fari Vipavi.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Maribora, 26. majnika 1893.

Zopet Vam pošljem v Cvetje zahvalo za vslišanje pri Materi Milosti, kaker mi jo je pripovedovala in tudi napisala meni dobro znana pridna žena.

„Prečastiti duhovni oče! — Nemogoče mi je z besedami povedati, kar moje serce čuti. 13. novembra 1891 se je mene v boge žene okoli polnoči grozna bolezen lotila. Vsa kri se mi je vnela. Terpela sem strašno. Več sosedov in prijateljev mi pride pomagat, pa niso mogli hudih bolečin, ki so me vedno bolj zažigale, potolažiti. Vsi spoznajo, da bom morala vmreti. Pošljejo mi po duhovnika. V zgodnji četerti uri so že prinesli sv. popotnico, ter me tolažili in molili, kako mi naj nasproti pride svetla

truma angeljev, in sodni zbor aposteljnov, in bom srečala zmagovalno vojsko marternikov, in sijajno družbo devic, kaker lilija se leskočečo. Slišala sem krasne besede, in nisem znala, da sem še za zemlji. Gledam okoli sebe in vprašam: „Kje so? Kje so angelji in device? Nikoger ne vidim“. Mislila sem, da sem prestavljena že v kak boljši svet. Poslali so mi tudi po zdravnika. On pride, me vidi in reče, bolezen je zelo nevarna, toda Bog nama zna pomagati in zdravilo. Nato mi roko poda in odide. Pričakovala sem gotovo smert. Prosila sem svoje prijateljice, da naj molijo, in so molile. Znana pobožna žena stopi k meni rekoč: „Veš kaj, moja ljuba sestra! Obljubi za ozdravljenje kako božjo pot k Materi božji, najboljše v bližnjem Mariboru k Materi Milosti. Gotovo te bode vslišala in ti pomagala.“ Jaz tega nočem in rečem: „Meni ne bo hotela pomagati“. „Gotovo ti bo pomagala“, ona zaterdi. Na tako določno zagotovilo čutim v sebi zaupanje ter obljubim in rečem: „O Mati Milosti, pomagaj mi! Sprosi mi zdravje! Ne pusti me umreti. Če tega jaz nisem vredna, pa se ozri na moja dva mala otroka! Če ozdravim, hvaležna ti bom in te hočem obiskati in še novega vsmiljenja te prositi. O mati, Mati Milosti, ne zapusti me“. Če ravno vsa vtrojena in slaba, sem vendar vedno k Mariji zdihovala. In pomagala mi je. Že čez dva tjedna sem mogla vstati iz postelje. Prečastiti duhovni oče! Težke, brez vse moči so bile moje noge, ko sem po svoji obljubi prišla k Materi božji za vslišanje se zahvalit, pa čudo! Pot domov mi je bila celo lahka in kratka. Kako mi je bilo pri sercu dobro! — Le samo ena reč ga je težila, da sem morala vsmiljeno Mater Milosti spet zapustiti. Oh ke bi ljudje znali, koliko vsmiljenja ima Marija, in kako voljna je ona nam pomagati. Jaz uboga žena prosim vas, molite za mene, tega sem zlo potrebna. Marija Beznak, 31 let stara, v Žigarcih pri sv. Barbari“.

P. E. H.

S T e h a r j e v. Moja mati so mi prav hudo zboleli. Kar sem mogla, sem si prizadevala, da bi jih ozdravila, pa ves moj trud je bil zastonj. Vsa zdravila jim niso nič pomagala in le vedno hujše jim je postajalo. V svoji veliki žalosti se zatečem k svojemu patronu sv. Jožefu, ki mi je bil že v toliko nevarnostih prišel na pomoč. Moj terden sklep je njemu v čast devetdnevnicu opravljati in ga prav nadležno prositi, da me mora vslišati. V tem času sem šla mater vsaki dan obiskat, ali zmi-

rom sem jih še bolj bolnih našla. Pa terdno zaupanje na sv. Jožefa me je oserčilo, da bom vslišana. Mislim si, saj še ni deveti dan, saj še nisem končala devetdnevnice. Deveti dan grem s terdnim zaupanjem proti domu in o čudo! mamu najdem na vertu, ne več v postelji. Tega velikiga veselja pač ne morem popisati. Češčeno in hvaljeno bodi vedno in povsod ime Jezus, Marija in sv. Jožef! Jozefa Gabrič.

Iz L a z (pošta Planina) 20. maja 1893.

Lansko leto se je moji ženi bližal čas poroda. Oba sva bila v velikih skerbah, kako se bo izešlo, zlasti ker je bilo prvič in je bila več let nerodovitna. Oba sva se s serčnimi prošnjami priporočala sv. Jožefu in Devici Mariji, in tudi sv. Antonu in sv. Frančišku. In zares hvala Bogu, Mariji Materi Božji in sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku, vse se je po najuni želji srečno izšlo. Pa ne samo to; preobširno bi bilo pisati, koliko dobrot in milosti je Bog meni po Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku, ki je moj patron, izkazal. Ko sem bil v hudih boleznih, mi je gotovo le Marija pomagala, da sem še ozdravel. Tako tudi moji ženi. Moj prijatelj, Gregor Magajne je bil enkrat na Krasu, ko je hudo burja brila in je melo, snežilo. V tej veliki sili, ko ni bilo nobene pomoči, začne Marijo klicati na pomoč in ona, ki nobene prošnje svojih otrok ne presliši, ga je precej vslišala. Kar nenadoma se je znašel na pragu ene hiše, kjer so vsega oterpnjenega ljudje sprejeli in v merzlo vodo deli, tako da je brez vse škode na zdravju in na udih zdrav ostal. Zato veliko milost se serčno zahvaljuje Mariji prečisti devici vedni pomočnici vseh terpečih in stiskanih.

France Kolar.

Od N o v e g a m e s t a. Triletnemu otroku je neki večer nanagloma prišlo terganje v glavo, tako da je kričal in se metal po postelji neprenehoma. Mislila sem na vse strani, kako bi mu pomagala. Kar naenkrat se spomnim, koliko jih je vže na priprošnjo sv. očaka Frančiška ozdravelo. V tem zaupanju se obrnem s prošnjo do sv. očaka, in mu obljubim v zahvalo, ako otrok ozdravi, celo svoje življenje milemu Jezusu, ljubljeni mami Mariji in sv. očetu Frančišku posvetiti in v kratkim je otrok zaspal, in terganje je popolnoma pojenjala, za kar izrekam tisočero zahvalo. Lepo se priporočam v pobožno molitev, da bi mo-

gla s čistim in gorečim srcem Jezusa ljubiti, in moja dva sina priporočam v molitev, da bi v milosti božji gori rastla.

Johana Bradač.

S Koroškega 6. junija 1893.

Prosim ponižno vse tretjerednike, hvalite z nami ljubega Boga za pomoč, ki smo jo prejeli. Naš brat Ožbalt je bil nevarno zbolel, prijel ga je bil trod (Darmverschlingung.) Zdravniki so bili že vsi obupali nad njim, češ da tukaj mi več pomoči, in pustili so ga brez vsakega zdravila. Terpel je strašne bolečine celih osem dni. — Ko smo stali okrog njegove smertne postelje in čakali na njegovo zadnjo uro, ga še enkrat priporočimo Mariji Devici in obljubimo, če ozdravi, da hočemo to v Cvetju razglasiti. Damo mo tudi nekaj kapljic čudodelne lurdske vode in glejte čudo: čez dva dni mu je odleglo brez vsake operacije.

Sè zahvalo Vam naznanjamo to v poterjenje zaupanja na pomoč Marije Device.

M. M.

Iz Bosne. Pretila mi je nesreča, ker se je bil vol zagoltnil ali udavil z repo. Nevarnost je bila, da pogine. Vsa hitra pomoč ni izdala nič. Nevarnost je bila vedno večja. Zatorej sem obljubil en sv. rožnivenec izmoliti v čast presveti Trojici in v čast Mariji prečisti devici, sv. Jožefu, sv. Francišku, sv. Antonu Pad. in sv. Blažu škofu, ako mi Bog pomaga v tej zadregi in da želim tudi v „Cvetju“ to zahvalo naznaniti.

Martin Matore.

Iz Žalca 9. rožnika 1893.

Po priprošnji Marije device smo zadobili veliko dobroto. Ena krava nam je bila zbolela. Poklicali smo v živinozdravstvu skušenega moža in rekel je, da je vse zastonj, govedu se je kri vnela, ni nobene pomoči več, naj jo zakoljemo. Zvečer se mož odpelja in vse je terdilo, naj kravo zakoljemo. Jaz pa zdihujem k Mariji Lurški, obljubim za sveto mašo v novo cerkev v Griže, poskusim še eno zdravilo in hvala Bogu in devici Mariji, zjutraj je bila krava popolnoma zdrava. Ker pa tisti dan nisem ravno mogla iti v Griže, je spet druga krava zbolela. Zdaj grem, da izpolnim svojo obljubo in zdaj so obe krave zdrave.

N. J. tretjerednica.

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

VII. zvezek.

Odpustki pri novi maši.

Ob sedanjem letnem času se navadno **obhajajo** nove maše. Verni radi hodijo na novo mašo, da dobijo novomašnikov blagoslov. Razun tega blagoslova pa lahko prejmejo odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni pri vsaki novi maši, ako so pri nji pobožno in skesani nekoliko molijo (kakih 5 ali 6 očenašev in češčenarij ali kaj drugega) po namenu sv. očeta.

Papež Pavel V. je podelil popolni odpustek redovnim mašnikom, keder spovedani opravijo prvo sveto mašo, in redovnikom, ki so pri nji, ako se spovejo in pristopijo k sv. obhajilu ¹⁾.

Papež Leon XIII. so pa podelili popolni odpustek tudi vsakemu novomašniku, keder prvič mašuje, ako se spove, cerkev obišče in v njej nekoliko moli po namenu sv. očeta; in novomašnikovim sorodnikom do tretjega kolena, ako opravijo spoved, prejmejo sv. obhajilo ter so pobožno pri novi maši in nekoliko molijo po namenu sv. očeta ²⁾.

Naš sveti oče Leon XIII. so podelili te odpustke ob novih mašah, da bi verni še bolj častili duhovski stan, kateremu

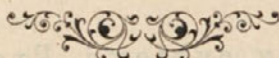
¹⁾ Romanus Pontifex.

²⁾ Leo XIII. 16. Jan. 1886. pri Beringerju Die Ablässe.

skušajo dandanašnji Kristusovi sovražniki skoraj povsod vzeti čast in veljavo. Časti tedaj, posebno ti, tretjerednik, kaker te spodbujajo sv. oče, in vedno poslušaj duhovnike, zakaj, ako zaničuješ duhovnike, zaničuješ Jezusa samega, ki je rekel svojim apostelnom: „Gdor vas zaničuje, mene zaničuje.“

P. A. F.

Življenje sv. Paškalgja Bajlona.

(P. F. H.)

14. poglavje.

O sv. Paškalgja pokori in vdanosti v božjo voljo.

Ne le take križe, kaker smo jih omenili, je sv. Paškalgj voljno in poterpežljivo prenašal, ampak še sam si je nakladal prostovoljno spokorna dela, katerim se moramo le čuditi. Vedno je hodil bos, tudi po zimi in po peščenih krajih. Celico si je izbral vedno najslabšo; pogostokrat še vrat in oken ni imela. V Aljmansi, je prebival celo dalj časa kar pod zvonikom. Spal je komaj po tri ure. Postelja so mu bila gola tla ali pa lesena deska, na kateri se ni stegnil nigdar; ležal je vedno sključen, da je imel glavo skoraj mej kolena, kar mu je prizadevalo veliko težavo. Ko ga enkrat vprašajo, zakaj tako dela, odgovori, da bi se ognil vsake posvetne hvale: „Pomisli brat, da sem bil mej svetom ovčar, zato sem vaje takih reči.“ Tudi v hudi bolezni ni hotel ležati na žimnici. Njegova obleka je bila bolj spokornemu pasu podobna ko obleki, kaker je bilo vže rečeno. Poleg tega je nosil okoli života železen obroč ali pa se je opasal s trojno železno verigo. Keder je hotel svojemu telesu posebno prizanašati, se je prepasal s pasom iz žime, ki je imel na vsakem koncu privezано konjsko podkev, da mu je prišla ena na persi, druga pa na herbet. — Bičal se je skoraj vsaki dan, pogostokrat celo do kervi, posebno hudo pred praznikom kakega marternika, da bi tako vsaj nekoliko na sebi čutil bolečine, katere je marternik terpel, in pa, da je te bolečine daroval Bogu mesto marterništva in pokazal, kako rad bi pretil zanj svojo kri.